

Σ' έκαινον πού θα Ιστορήτη μια μέρα το πολύμορφο —και κάποιες έκέφαλο— θεοὶ πού λέγεται Ρωμιοί, ἀφιερώνουνται οἱ λίγες αὐτές, μὰ κ' ἐκφραστικώτατες, γραμμές.

Εἴχαμ' ἔαν συντρομητὴ στὸ Κάϊρο, τὸν κ. Ν. Πέτιερ, γιατρό, θαρροῦμε. Στὸν κύριον αὐτὸν στέλναμε τὸ φύλλο ἐνέμιση τώρα χρόνῳ χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσουμε συντρομή. Περιμέναμ' πάντα, πὼς θὰ μᾶς τὴ στείλῃ μοναχὸς του, ὅπως συνηθίζεται, ἀφοῦ κρατοῦσε τὸ φύλλο κι ἀφοῦ πέρου μᾶς ἔστειλε μ.α. φυλλαδοῦλα του γιὰ νὰ τὴν ἀναφέρουμε στὸ «Νουμά».

Ὁ γιατρὸς ὅμως, φαίνεται, πάνω στὶς πολλὰ δουλιές του, τὸ ξεχνοῦσε καὶ γι' αὐτό, μ' ἔλο το σεβασμὸ, τοῦ τὸ θυμήσαμε δὼ κ' ἕνα μῆνα. Σ' ἀπάντησιν λαβαίνουμε ἕνα φύλλο τοῦ «Νουμά» πίσω μὲ τὴν σημείωσιν, γραμμένη ἀπάνω στὸ κάλυμμα τοῦ φύλλου μὲ τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ, ἀπιστρέφεται ὡς ἀνόητον, ἄσκοπον καὶ ἀντεθνικόν.

Τοῦ γράψαμ' ἕνα γραμματάκι, φιλικό, κ' ἐπῆψαμε νὰ τοῦ στέλνουμε τὸ φύλλο. Ὁ γιατρὸς πού νὰ συχάσῃ! Τὸ βρῆκε νόστιμο τὸ χωράκι του κι ἄρχισε νὰ μᾶς στέλνῃ διάφορα περασμένα φύλλα, τῶνα πᾶνω στ' ἄλλο, μὲ σημειώσεις σὰν αὐτές:

«Ἐπιστρέφεται ὡς ἀπελπιστικὸν κἀποπτερον διανοητικῆς καταστάσεως ἀνθρώπων λεγομένων «Ελλήνων».

«Ἐπιστρέφεται διότι οἱ ἐπιστήμονες τοῦλάχιστον ἐπρεπε νὰ εἶναι ἄδελφοὶ «Ελλήνες τοῦλάχιστον πλέον ἀνθρωποί».

«Ἐπιστρέφεται, διότι δὲν ἐννοῶ τὰ γραφόμενα καὶ ὡς «Ελλήν» ἐντρέπομαι διὰ τ' ἀνόητα γραφόμενά σας».

Ντρέπεται ὁ γιατρὸς! Μὰ καὶ μᾶς δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ ντρέπομαστε γιὰ τὰ καμώματα μερικῶν πατριωτῶν μας;

«Ἄς εἶναι! Φτάνουμε καὶ στὴν τελευταία κανονία πού ζητάει καὶ τὴν ντροπὴ τοῦ γιατροῦ.

«Ἐπιστρέφεται κ' ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπιστρέφονται τὰ φύλλα τοῦ τραγελάρου τούτου. Οὐτε εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς «Ελλήνα νὰ πληρώνῃ συνδρομὴν διὰ γραφόμενα τὰ ὅποια μόνον εἰς δραπέτας φρενοκομείου ἐπιστρέπονται».

Μπρέ, τὸ χρυσὸ μας τὸ γιατρό! Εἶδ' ἔκει; Μοναχὰ γιὰ νὰ μὴ πλῆρῳ σὴ ἔκανε ὅλη αὐτὴ τὴ ζωριατιά, νὰ βρίζῃ ἀνθρώπους ἔτσι μ' ἀνοιχτὰ γράμματα, νὰ ποῦμε, καὶ νὰ κημαρῶνῃ γιὰ τὸ κατόρθωμά του!

Καμαρώστε τὸν Ρωμιό! Τέτοιος εἶναι. Ὁ «Ἑγγλέζος καὶ κάθε ἄλλος ἀνθρώπος, θὰ σὲ πλήρωνε πρῶτα κ' ὕστερα θὰ σ' ἔβριζε.

Ὁ Ρωμιός, καὶ τὸ βρισίδι τὸ θέλει χάρισμα. Μὲ τίς βρισιές, σοῦ λέει ὁ ἐρίφης, γλυτώνουμε καὶ τὰ δεκαπέντε φράγκα.

Πάρτε πορτραῖτα. Τίποτ' ἄλλο.

Ἀλθθεια, κἀν ξεχάσαμε, ἴσως τὸ σπουδαιότερο: Ὁ γιατρὸς τίς βρισιές του δὲν τίς ὑπόγραψε. Τίς ἄφησε ἔτσι, δίχως ὑπογραφή, γιὰ νὰ πῇ, ἂν παρουσιαστῇ ἀνάγκη, πὼς τὰ ἔγραψε ἄλλος, ὁ σκουπιδιάρης του, ὁ μπαρμπέρης του ἢ κι ὁ ταχυδρόμος ἀκόμα.

Φυλάει τὴν κόκα του πάντα ὁ Ρωμιός. Κι αὐτό, μάτια μου, τὸ θαρρεῖ γιὰ παλληκαριά καὶ καμαρώνει.

Υ. Γ. Χτὲς λάβαμε τὴ συντρομὴ τοῦ γιατροῦ μ' ἕνα γράμμα ὑδριστικώτατο καὶ μὲ τὸ πίσω μέρος τῆς ἐπιταγῆς γιομάτο βρισιές. Καλὸ κι αὐτό. Ὁ γιατρὸς ἔμαθε τοῦλάχιστο νὰ πληρώνῃ σὰν βρίζῃ. Καὶ τὸ μάθημα αὐτὸ θὰ τὸ χρωστάῃ στὸ «Νουμά».

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΓΕΛΑΣΤΕ!

Ἀγαπητέ μου Νουμά,

Ἔχω νὰ σου δηγηθῶ ἕνα χαριτωμένο ἐπεισόδιο πού γίνθηκε δὼ καὶ ὀλίγες μέρες στὸ σχολεῖό μου. («Αἱ ναί ἔλατ'α στὸ περασμένο μου γράμμα νὰ σοῦ πῶ πὼς εἶμαι δάσκαλος»).

Ἐπροχθὲς λοιπὸν ὕστερ' ἀπὸ τὸ μάθημα ἔβγαλα τὰ παιδιὰ ἔξω νὰ πάρουν τὸν ἀέρα των. Στὴ πρώτη τάξι εἶναι ἕνα παιδάκι 5—6 χρονῶ ἐξυπνότατο, χαρὰ θεοῦ. Συνηθίζω δὲ κάθε πού δὲν ἔχω δουλιὰ νὰ τοῦ κάνω διά-

φορες ἐρωτήσεις καὶ ἔτσι διασκεδάζω μὲ τίς ὁμορφες ἀπάντησεις πού μοῦ δίδει. Ἑδρεῖς πὼς τίς πρῶτες πρῶτες λέξεις πού εἶναι ἀναγκασμένο τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί —πού θάχει τὴ δυστυχία νὰ πηγαίνει στὸ σχολεῖο— νὰ μαθαίνει τί εἶναι: Ἴον, ὦτα, ὦα κ.τ.λ. Φωνάζω λοιπὸν τὸ Γιώργη (ἔτσι εἶναι τὸν ὄνομά του, καὶ τοῦ λέω δειχνοντάς του τὴ μυτίτσα του!

Πὼς τὴ λένε τούτη Γεώργη;

—Μύτη

—Καὶ τοῦτο;

—Στόμα

—Καὶ τοῦτα;

—Ἀφθιά.

—Καὶ πὼς τὰ λέει, Γιώργη, τὸ βιβλίο σου τ' ἀφθιά;

—Ὦτα

—Καὶ δὲ μοῦ λὲς δά, Γιώργη, ποῖα εἶναι καλλίτερα τ' ἀφθιά γιὰ τὰ ὦτα;

Σὰν ἐσυλλογίστηκα λιγάκι γυρίζει καὶ μὲ κοιτάζει μὲς τὰ μάτια καὶ μοῦ λέει:

—Ὅτι κάλια εἶναι τ' ἀφθιά γιατί γροικοῦνε κιόλας!!

Σ' ἀφίνω τώρα ἐσένα νὰ τὸ σχολιάσῃς ὅπως θέλεις.

Ἦστερ' ἀπὸ τὸ δρᾶμα ἡ Κωμῳδία. Τὸ δυστύχημα πὼς εἶναι σὲ μιὰ πράξη καὶ δὲν μπορεῖς ν' ἀπολαύσεις πολυὺρά τὸ κωμικὸ τῆς ἄλκι! Ἄκου!

Ἀριθ. πρ. 222

Δι. 152

Ὁ

Δήμαρχος

Πρὸς ἅπαντας τοὺς κρεσπώλους τοῦ Δήμου.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4 ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου ἐπικυρωθείσης ὑπὸ τοῦ κ. Νομάρχου ἡ τιμὴ τοῦ πωλουμένου κρέατος ὀρίζεται ὡς ἑξῆς.

	Δρ. Δ.
1) Ἀρνίον παχὺ	1—
2) » δεύτερον	—90
3) » »	—80
4) Μοσχάριον θηλάζον παχὺ	1—
5) » » μέτριον	—90
6) Χοιρίδιον θηλάζον	—80
7) Κριὸς παχὺς	—90
8) » μέτριος	—80
9) Αἰε ΣΤΕΙΡΑ ΠΑΧΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΒΧΗ ΤΕΣΗ ΠΟΤΕ (!!!!)	—90
10) Αἰε στείρα παχεῖα	—80
11) Τράγος παχὺς	—90
12) Τράγος μέτριος	—80

Ἡ παρούσα ἰσχύει ἀπὸ σήμερον κ.τ.λ.

Ἀφτὰ ἀγαπητέ μου τοιχοκολλοῦνε στὰ καφενεῖα τοῦ χωριοῦ (γιατὶ ἔκει εἶναι τὰ κασαπλιὰ) γιὰ νὰ τὰ βλέπουνε οἱ κακόμοιροι οἱ Κασάπηδες καὶ νὰ πουλοῦνε σύμφωνα μ' αὐτὰ τὰς στείρας αἰγας αἰτίνες δὲν ἔχωσι τέλει ποτέ.

Χ α ν ἰ ἄ

Σὲ φιλῶ

ΕΝΑΣ ΚΡΗΤΙΚΟΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ὅπως τὸ γράψαμε κι ἄλλοτες, εἶν' ἔτοιμη κα βγαίνει σὲ λίγο σὲ βιβλίο αἱ Κριτικὴ τοῦ ἄδολου λογι-σμοῦ τοῦ Κάντ.

— Ἐνα μέρος, γιὰ δείγμα τῆς δουλειᾶς τοῦ μεταφρα-στῆ, δημοσιεύουμε στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς.

— Στὸ ἴδιο φύλλο δημοσιεύουμε τὴν «Ταφὴ τοῦ «Εχτορα» ἀπ' τὴν ἀνέκδοτη μετάφραση τοῦ κ. Πάλλη, τὸ παραμῦθι τοῦ Kurd Lasswitz «Ἀπάνω στὴ σαπουνόφουστα» μεταφρασμένο ἀπὸ τοῦ κ. Hebert Krüger καὶ τὸ τέταρτο γράμμα τοῦ Δίμωνα.

— Καινούρια πάλι ἐθνικὴ συμφορὰ. Μᾶς φεύγει ὁ Ἀρ-νιώτης, μὲ τὰ περίφημα ν ο ὄ μ ε ρ ἄ του.

— Μονάχα ὁ Κουρούπης μὲ τίς τραγωδίες του καὶ μὲ τίς κριτικές του δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ δῶ.

— Τὸ ἴδιο κι ὁ τύφος. Κατάντησαν βλέπετε κ' οἱ δυὸ τους πιά ἐ ν δ η μ ι κ ο ι, πού λένε κ' οἱ γιατροί.

— Βγήκε σὲ φυλλάδιο ἡ πολυθρήλητη κρίση τοῦ Λασσανεῖου Μιστριώτη.

— Τὰ ἔξοδα τάβαλλε τὸ Πανεπιστήμιο. Σ' αὐτὸ λοι-πὸν κ' ἡ τιμὴ γιὰ τὸ βιβλίο καὶ γιὰ τίς ἀνοησίες ποῦχει μέσα.

Ο Ι Δ Ο Σ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Κα Λεβαντόγλου. Ἀφτὸ τὸ φόρεμα δίχως ἄλλο δὲ μοῦ πᾶει καλά.

Κ. Λεβ. Πὼς τὸ ξέρεις;

Κυρία. Μὰ νά, δὲ βλέπεις;...εἶναι τόσο βολικό.

— Καλημέρα, τί ἀγαπᾷς τί ἔχεις;

— Ἦρθα, ἦρθα, γιατρέ, νὰ σοῦ ζητήσω τὴν κόρη σου.

— Χόρμα... ἡ ὁρεξὴ σου καλὴ;

— Ὅχι τόσο.

— Ὁ σφυγμὸς σου;

— Δυνατὸς ὅταν εἶμαι κοντὰ τῆς· ὅταν φέβγω πολὺ ἀδύνατος.

— Τίποτε παλμούς;

— Τρομεροὺς ὅταν τὴ συλλογίζουμαι.

— Πάρ' τὴν πάρ' τὴν, κι' ἐννοια σου, γλῆγορα θὰ γιὰ-τραπτεῖς.

Σὰ θυμώσεις μὲ κανέναν ἄντρα ἢ γυναῖκα, ξέρεις τί εἶναι τὸ καλύτερο; Συλλογίσου μιὰ, συλλογίσου διὰ, συλ-λογίσου δέκα φορές τί θὰν τοῦ πᾶς κι' ἔπειτα μὴν τὸ λές.

Ἀφτὸς εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος νὰ πολεμήσεις τίς μυίγες. Μ' ἕνα σπρουγγάρι βουτηγμένο σὲ ἀραιὸ ἀνακίτωμα καρβουνικοῦ ξυνοῦ καὶ νεροῦ πλένε τὰ παράθυρά σου κάθε μέρα. Μυίγες δὲ ζυγώνουν.

Δασκάλια. Ἐλένη, πῆς μοῦ ξέρεις κανένα πουλί πού ἔξελιψε πιὰ;

Ἐλένη. Τὸ χρυσὸ μου.

Δασκάλια. Τὸ χρυσὸ μου; Τί πουλί εἶναι αὐτό;

Ἐλένη. Τὸ καναρίνι μας. Χτὲς τὸ ἔξελιψε ὁ γάτος.

Ἀν' ἂντις νὰ κοιτάζουμε τί ἔχουν οἱ πλουσιώτεροί μας, λογαριάζαμε μοναχὰ τί χάνουνται, θὰ εἴχαμε λιγώ-τερη ζούλια καὶ περισσότερη λύπη σὲν κόσμῳ.

Τί περίεργες πού εἶναι οἱ γυναῖκες! Βλέπουν ἕνα ὁ-μορφο καπέλλο σὲ παράθυρο ἐμπορικοῦ καὶ γίνονται ὀλο χαμογέλια. Τὸ βλέπουν στὸ κεφάλι καμμιάς γυναικὸς κι' ἁμέσως κατσοφιάζουν. Γιατὶ; ἤθελα νὰ ξέρω.

Δὲν εἶναι ἴσως γνωστὸ πὼς οἱ σφήκες μεθοῦν. Ἀγα-ποῦν τὰ παραγινωμένα πωρικά, μάλιστα τ' ἀγλάδια, τὰ δαμάσκηνα καὶ τὰ μῆλα. Ἡ ζάχαρή τους ἀφτῶν τῶν πω-ρικῶν γίνεται εἶδος σπέρτο δα σαπίζουν κι' οἱ σφήκες ρου-φῶντας ἀφτὸ τὸ σπέρτο καταντοῦνε στουπί. Τίς βλέπεις πού τρεκλίζουνε μέσ'α στὰ χόρτα μισοκοιμισμένες καὶ μέ-νουν ἔκει ὡς πού νὰ ξεμεθύνουν. Καλύτερα νὰ μὴ σὲ κεν-τρώσουν δα βρίσκονται ἔτσι, γιατί τότες θὰ πονᾷς μέρες ἐλόκληρες.

— Τί θέλεις παλικάρι μου, τί ἔχεις;

— Γιατρέ, ἔχω τρομερὰ ἀγρυπνιά τώρα μιὰ βδομάδα.

— Δὲν εἶναι τίποτα θὰ περάσει. Μὴ χάνεις τὸν ὕπνο σου, παιδί μου, γιὰ τέτιο μικρὸ πρῆμα.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Νίκανδρ. Τὸ λάβαμε. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δια-γωνισμοῦ τοῦ Ἰουνίου θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἄλλο φύλλο — κ. Περιεργό. Δὲν μπορούμε νὰ σᾶς ποῦμε ποῖος εἶναι ὁ ἔρμοντας γιατί δὲν τὸ ξέρουμε. Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅμως πὼς θὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε σᾶς λέμε ὅτι ὕστερ' ἀπὸ δυὸ τρία φύλλα θὰ δημοσιεύσουμε καὶ καινούρια του σονέττα. — κ. Κόθορνο. Εὐχαριστοῦμε. Θὰ δημοσιευτοῦν ἀφοῦ ὅμως πρῶτα μᾶς στείλετε τὸ ἀληθινὸ σας ὄνομα. — κ. Τάκ. Κονόρ. Ναύπλιο. Γιατὶ δὲν ἀπαντήσατε στὸ γράμμα μας; Περιμένομε.